

Arrest

nr. 103 863 van 30 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 11 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 januari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 juli 2012 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als student.

1.2. Op 15 oktober 2012 wijzigde verzoekster de in 1.1. bedoelde aanvraag met het oog op het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.3. Op 7 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer

dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd ter kennis gebracht op 10 januari 2013.

Dit is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 51, §2,2° lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 09.07.2012 werd ingediend door;

Naam: B.R.

Nationaliteit Roemenië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 09.07.2012 een aanvraag van vergaring van inschrijving in als studente (art. 40 §4, 3° - wet 15.12.1980) later gewijzigd naar beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art 40 §4, 2°- wet 15.12.1980). Zij legde ter staving van die aanvraag volgende documenten voor bewijs van inschrijving voor Nederlandse les bij CVO Kapellen, bewijs van ziekteverzekering, verklaring van voldoende bestaansmiddelen, een bewijs van tenlasteneming ondertekend door haar partner, het verblijfsdocument van haar partner, zijn loonfiches en een gezinssamenstelling.

Wanneer we deze documenten ten gronde bekijken, dienen we het volgende vast te stellen: Als studente dient betrokkene, overeenkomstig art 40 §4, 3° (wet 15.12.1980) en art 60 §2, 5° (KB 08.10.1981) aan te tonen dat zij studeert bij een erkende onderwijsinstelling en dat die studie haar hoofdbezigheid is. Uit het dossier blijkt echter dat de studie (Nederlandse les) die zij volgde, reeds beëindigd werd (sinds 09.11.2012) en dat dit niet haar hoofdbezigheid betrof. Betrokkene kan het verblijfsrecht dus niet bekomen als studente.

Zij wijzigde haar statuut van studente naar beschikker van voldoende bestaansmiddelen (ten laste van haar partner).

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet er, overeenkomstig art 40 §4, 2 (wet 15.12.1980) en art 50 §2, 4° (KB 08.10.1981), aangetoond worden dat er voldoende inkomsten voorhanden zijn om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste.*

Uit het dossier blijkt dat haar partner, V.N., wel degelijk tewerkgesteld is bij Van Den Berghe Yves maar onvoldoende inkomsten hieruit verwerft om ook zijn partner ten laste te nemen. Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan betrokkene dus het verblijfsrecht ook niet erkend zien.

Gezien deze vaststellingen in het dossier, kan het verblijfsrecht aldus niet toegestaan worden. Betrokkene voldoet immers niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als burger van de Unie aangezien zij geen studie in hoofdbezigheid volgt en de inkomsten van de partner onvoldoende zijn om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.(...)”

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.*

2.1. Waar verzoekster in haar verzoekschrift opwerpt *“schending van de RICHTLIJN 93/96/EEG VAN DE RAAD van 29 oktober 1993 inzake het verblijfsrecht voor studenten”*, stelt de Raad vast dat dit middel onontvankelijk is aangezien, zoals verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, de betrokken richtlijn ingetrokken werd (cf. artikel 38.2 van Richtlijn 2004/38/EG). Verzoekster kan het verweer in de nota niet gaan aangrijpen om dit euvel recht te zetten in de synthesesemorie en te verwijzen naar een bepaling van de Richtlijn 2004/38/EG die zou geschonden zijn.

2.2. Voor zover het de bedoeling is van verzoekster om met de opwerping van het geschonden artikel 8, §3 van de Richtlijn 2004/38/EG een nieuw middel op te werpen, dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200.738).

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster noch in haar syntheseseminarie, noch ter terechtzitting aantoont dat het nieuwe middel, waarbij de Raad opmerkt dat dit de openbare orde niet raakt, niet kon worden ontwikkeld in haar inleidend verzoekschrift. Het in de syntheseseminarie nieuw ontwikkelde middel, is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528).

Het eerste middel is onontvankelijk.

2.3. Verzoekster werpt in een tweede middel de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt in haar syntheseseminarie dienaangaande als volgt:

“(...) Verzoekster woont samen met haar partner de heer N.V.

De heer V. heeft een voltijdse beroepsbezigheid.

Indien verzoekster België dient te verlaten, betekent dit dat ze van haar partner, die de Nederlandse nationaliteit heeft en op geheel legale wijze in België verblijft, zal gescheiden worden.

Het voormelde Impliceert een flagrante scheiding van art. 8 EVRM dat stelt dat een teder het recht heeft op een gezinsleven

Verwerende partij had bij het nemen van haar beslissing dd. 7.01.2013 met voorgaande feitelijke situatie rekening dienen te houden.

Hierdoor dient de onwettigheid van de beslissing van tegenpartij dan ook gesanctioneerd te worden.(...)”

2.4. Waar verzoekster de schending opwerpt van artikel 8 EVRM omdat zij van oordeel is dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op het gezinsleven dat zij leidt met haar partner, herinnert de Raad eraan dat deze bepaling erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient te worden geduwd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu voorwaarden voor de toekenning van een verblijfsrecht, neergelegd in artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoekster met haar partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, toont zij op geen enkele wijze aan dat er ernstige hinderpalen zijn om dit gezinsleven met haar Nederlandse partner verder te zetten in haar land van herkomst of in Nederland.

Verzoekster, die blijkens het administratief dossier slechts in België blijkt te vertoeven sedert juli 2012, toont verder niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij haar partner te blijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissing houdt niet in dat verzoekster voorgoed gescheiden wordt van haar Nederlandse partner. De Raad merkt daarenboven op dat het verzoekster vrij staat om een aanvraag tot gezinshereniging met haar partner in te dienen.

2.6. De 31 stukken gevoegd bij het verzoekschrift hebben geen uitstaans met artikel 8 EVRM, minstens laat verzoekster na te duiden dat het anders zou zijn. Het komt de Raad niet toe deze stukken ten behoeve van verzoekster in te passen in haar betoog.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA